

[Socialministeren.]

Men saa spørger jeg: Hvad i al Verden skulde man efter dette Systems Gennemførelse med et helt nyt System ved Siden af, som blot vilde føre til nye ekstra politiske Kampe, saaledes som det konservative Tvangsforsikringsforslag, der, saa vidt jeg forstaaer, støttes fra forskellige Sider, ogsaa indenfor Venstre.

Som Forholdene ligger, skal jeg ikke holde en timelang Tale mod det konservative Forsikringsforslag, jeg skal blot kort anføre de 14 vigtigste Argumenter, der taler mod dets Indførelse herhjemme. For det første hævder jeg, at man ikke uden Nødvendighed bør skabe en Ordning af Socialforsikringen, der virker direkte mod Moralopfattelsen, og en Tvangsforsikring er ikke andet end en ny Skat, en Kopskat, der altid vil vende den tunge Ende nedad. Det ærede Medlem Hr. Henriksen protesterer skarpt imod denne Udtalelse, det samme gør forskellige udenfor Tinget, bl. a. tror jeg Hr. Kontorchef Lytting har gjort det i „Nationaltidende“. Man kan altid diskutere Begreber, men man kan ikke diskutere følgende: at dette Forslag virker aldeles som en Skat, naar Staten uden at indføre nye Ydelser til Borgerne bestemmer, at Aldersrente og Invaliderente skal dækkes ved et nyt tvangsmæssigt Bidrag i Stedet for som hidtil ved de almindelige Skatter. Der indeholdes jo reelt ikke nogen ny Forsikring. Folk faar kun Lov til paa en særlig Maade at betale for, hvad de hidtil har haft en lovmæssig Ret til. De mest omdisputerede Tvangsforsikringsforslag: Flertalsforslaget af 1913—14, Jensen-Sønderups Forslag fra 1926 og de Konservatives subsidiære Forslag er utilslørede Kopskatter af samme Art som dem, vi havde under det gamle forhadte Enevælde, idet de udgør samme tvangsmæssigt udskrevne Beløb pr. Individ. De Konservatives principale Forslag er tilsyneladende mere hensynsfuldt, idet der der betales en proportional Skat af 3 pCt. op til en Indtægt af 8 000 Kr. 3 pCt. af 8 000 Kr. er 240 Kr., der er sat som Maksimum, men Bestemmelsen om, at Præmiebetalingen opfører, naar der er betalt for Køb af en Livrente paa en for alle fælles Størrelse af 600 og 540 Kr., viser, at det alligevel bliver en lige stor tvungen Betaling for alle Borgere, uanset Indtægt, en Betaling, som takket være den supplerende Understøttelse, der er foreslaaet, slet ikke giver den enkelte Borger Adgang til Goder i Forhold til sine Indskud. Forskellen mellem Jensen-Sønderups utilslørede Kopskat og det ærede

Medlem Hr. Henriksens er blot den, at de velhavende betaler det hele i Løbet af faa Aar, medens de fattige faar Skatten paa Afbetaling for Livstid.

Det andet Argument mod Tvangsforsikringen er vendt mod det Argument, man ofte ser fremsat, at en Tvangsforsikring i Kraft af Opsparing af en stor Forsikringsfond vil garantere os for Fremtiden. Jeg har sagt herom tidligere — og paaavist det —, at denne Tankegang ikke passer, den er udpræget privatøkonomisk.

Den tredje Indvending mod Tvangsforsikringen er det betænkelige i paa et givet Tidspunkt at have en stor Forsikringsfond til den tilfældige Statsmagts Disposition.

Det fjerde Argument er vendt imod den Opfattelse, at Tvangsopsparing skulde være yderst heldig for Samfundet i det hele taget. Nationaløkonomer er meget i Tvivl herom. Jeg kommer om lidt ind paa disse Betragtninger i Forbindelse med det femte Argument, hvorefter jeg stiller mig meget tvivlende overfor, at en saadan Tvangsopsparings Gennemførelse i Praksis overhovedet skulde være mulig i nogen synderlig Udstrækning. Den ærede Ordfører Hr. Henriksen kan slet ikke forstaa den Indvending, at Tvangsopsparing ikke skulde være mulig, ikke skulde være praktisk gennemførlig, og jeg skal derfor udvikle dette vigtige Spørgsmaal noget nøjere: Hvis man tænker sig, at Tvangsforsikringen har været gennemført i en Aarrække, at man f. Eks. har opsparet Forsikringsreserver paa 1 Milliard Kroner, hvad saa? Er Samfundets Opsparing saa blevet saa meget større? Er Samfundet saa blevet saa meget rigere, saa meget bedre i Stand til at betale Aldersrenten? En Del af de ubemidlede, som nu intet sparer, lykkes det vel at faa til at indkrænke deres Forbrug. Paa et meget stort Mellemlag, hvortil altsaa ogsaa hører en Del af Arbejderne, vil Bidragene virke direkte som et Minus i de paagældendes øvrige Opsparing, Beløb, som tages fra særlig frugtbare Former for Opsparing, som foregaar i disse Lag: de faar mindre Raad til at ofre Penge paa deres egen og Børnenes Uddannelse, de faar vanskeligere ved at skaffe Penge til eget Hjem, til at købe Hus, Redskaber, Indbo. I samme Grad som Husboldningens Overskud forvandles til Underskud, eller Underskuddet vokser, afløses Forsynligheden — jeg bortser her fra Statsforsikringstvungen, for det er ikke Borgernes Forsynlighed, det er Statens Forsyn — af en Leven fra Haanden i Munden, af Køb paa Afbetaling i større Udstræk-